sünd. 13. X 1893 Virumaal Rägavere-Mõdrikus põllumehe pojana, lõpetas Rakvere linnakooli ja selle juures olnud õpetajate kutsekursused ja oli õpetajaks aa. 1911—15 Tartumaal Rasina v., 1917—20 Jõgeval, 1920—21 Räpina reaalgümnaasiumis; a.-st 1921 alates on ta toiminud Võru õpetajateseminari õpetajana. — R.-i sulest on ilmunud luuletuskogud »Lainbi valgel« (Tartu, 1914), »Vaikus 1915–1917« (Tartu, 1917), »Läbi öö« (Võru, 1925), poeem »Päikseratas« (Võru, 1922), ja draama »Painaja« (Võru, 1925). — Kasvanud Noor-Eesti esteetide ning vene ja prantsuse sümbolistide mõju all, on R. jäänud ilu kummardajaks ka siis, kui eesti lüürika jõudis välja ühiskondlikkude küsimuste käsitlemisele ja aja karmuse naturalistlikule sõnastusele. Omades head värsitehnilist kooli pole ta siiski suutnud küllaldasel määral isikustada oma luuletusi, vaid isegi paremais neist jäänud abstraktseks. Tema luuletuste peamotiivideks on isiku elamuste luule, hääbuvate ja põgusate hetkede kajastamine nii isikus kui looduses. Teatav raugus ja resignatsioon iseloomustab kõiki R.-i kogusid. Hoolimata sellest leidub temal rida luuletusi, mis on rikastuseks eesti luulele. Tema esimene luuletuskogu »Lambi valgel« osutab ilmselt kõiki R.-i luule hüvesid ja pahesid, olles algaja teos. Eriti võib siin konstateerida E. Enno (vt.) mõjustust. Järgmine kogu »Vaikus« on juba isikupärasem ja selles leidub sügavama intuitsiooniga kirjutatud luuletusi, nagu »Ema« I, II, III ja »Kodu« I, II. R.-i kolmas luuletustekogu »Läbi öö« on kahtlemata parim tema kogudest. Selles leidub konkreetseid, plastilisi luuletusi, nagu »Ema« ja »Vend« (3 sonetti mõlemas), millede sisemine kirg ja elamus on õige tugev. Peale poeemi »Päikseratas« on R. avaldanud veel draama »Painaja«, mille tegevus toimub orjaajal ja mis osutub ekspressionistlikus stiilis kirjutatud ideedraamaks. Draama aineks on sümboolne libahundi-aine; üldiselt puuduvad sellel teosel aga suuremad väärtused. Mis puutub R.-i värsitehnikasse ja üldse värsivormi, siis tuleb R.-i lugeda tugevamate värsimeistrite hulka. Ta tarvitab kindlat rütmi ja stroofi ja kultiveerib ka klassilisi värsivorme. Ta on kirjutanud m. s. esimese eesti sonettide pärja. — Peale selle on R. teotsenud ka koolikirjanduse alal. Ta on avaldanud eriraamatuina »Kirjandus algkoolis« (Võru, 1926), »Kiri algkoolis« (Võru, 1927) ja rea kirjutisi ajakirjas »Kasvatus« kirjanduse õpetamisest alg- ja keskkoolis.

Isikl. j. m. saadud andmed. *H. V.*

REIMAN, Villem, kirikuõpetaja, ajaloolane ja rahvuslik tegelane, sünd. 25. II 1861 Viljandimaal Suure-Kõpu v. Pauna talu rentniku Tõnis R.-i pojana teisest abielust, astus a. 1872 Viljandi linna saksa õppekeelega algkooli, mille juhatajaks oli sel ajal Fr. Kuhlbars (vt.), jätkas a. 1874 oma haridust Viljandi kreiskoolis ja pääsis 1878 Pärnu gümnaasiumi 4. klassi. A. 1882 astus ta Tartu ülikooli usuteaduskonda, liitus tol ajal kujunemisel oleva ja tugevast patriotismist kantud korporatsiooni »Vironia« ringkonnaga ja oli pärast selle organisatsiooni asutamiskatsete nurjumist a. 1883 legaalse Eesti Üliõpilaste Seltsi asutajaid. E. Ü. S.-is tõusis R. varssi silmapaistvale kohale, olles seltsi kirjatoimetajaks, laekahoidjaks, siis esimeheks, ja arenes üheks kindlajoonelisemaks ja tulisemaks seltsi aadete õhutajaks ja teostajaks. Lõpetanud a. 1887 ülikooli usuteaduse kandidaadina, asus ta Peterburi J. Hurda (vt.) juurde prooviaastat pidama ja sai märtsis 1888 viimase abiõpetajaks J. Hurda mõjul süvenes ta eesti keele grammatikasse ja vanavarasse, mis viis teda eesti kirjakeele sünni ja rahvaluule kogumise ajaloo jälgimisele. Apr. 1889 sai ta Kolga-Jaani kog. abiõpetajaks, oli sügisel 1890 Valga Luke eesti koguduse asetäitjaks õpetajaks ja õnnistati dets. 1890 Kolga-Jaani kog. õpetajaks. A. 1891 abiellu astunud Paula Normann'iga, rajas R. ühe esimesist haritud eesti perekonnist, kus koduse keelena oli tarvitusel eesti keel. Kirikuõpetajana teotses R. kohusetruult ja viljakalt. Ta pidas sisukaid, hoolega väljatöötatud jutlusi, milledes tõsine usklikkus oli ühendatud rahvusliku vaimuga, püüdis uuendada leeriõpetust, valvas laste koduse õpetuse järele, pidas ühendust rahvakooliõpetajatega, kandis hoolt klk.-kooli eest, korraldas eeskujulise vaeste-hoolekande, teostas vaestemaja ehituse ja kiriku ümberehituse ja rajas koguduse raamatukogu. M. s. asutati a. 1890 tema eestvõttel Kolga-Jaani karskusselts »Eesmärk« ja ehitati sellele oma teemaja ühes lugemistoaga. Võrdlemisi hea sissetulek ja vähepoolne koguduseliikmete arv võimaldas R.-ile osa võtta avalikust elust, viibida Tartus ja mujal ja anduda ajaloo-uurimisele. A.-st 1886 tegi ta kaastööd »Postimehele« ja õhutas ka nooremaid EÜS-i liikmeid toetama dr. K. A. Hermann'i (vt.) võitluses A. Grenzstein'iga (vt.). A. 1892 püüdis ta ühes oma kaaslastega päästa Eesti Kirjameeste Seltsi venesõbralise voolu (J. Kõrv j. t.) võimust ja valiti selle eesmärgiga a. 1893 seltsi eestseisuse liikmeks, kuid selts suleti s. a. Seda agaramalt töötas ta EÜS-i albumite (I – VII, 1888—1902) ja hiljemini ka rahvakalendri »Sirvilauad« (1896—1907) toimetajana, olles ühtlasi mõlema väljaande viljakam kaastööline ja mõjukas virgutaja eesti ajaloo harrastamisele üliõpilaste keskel.